

SZÜRÖS MÁTYÁS

A nemzetpolitikai rendszerváltás igénye érlelődik

„Nagy csapás, ha egy nemzet fele megveti a másik felét.”

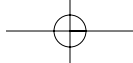
(Joseph Joubert)

Magyarország és a magyar nemzet jelenlegi helyzete, erkölcsi, politikai állapota a hazai nemzetietlen erők romboló tevékenységének, valamint az idegen nagyhatalmi befolyásnak, ezen belül a multinacionális tőke érdekei kendőzetlen érvényesítésének a következtében alakult ki. Természetesen közrejátszott benne a rendszerváltás utáni húsz esztendő kedvezőtlen fejleményeinek összessége is, de a mély gazdasági és erkölcsi-politikai válság kialakulása elsősorban az utóbbi hét-nyolc év zsákutcás kormánypolitikájának tudható be. Magyarország ekkor vált a kelet-közép-európai rendszerváltoztatás folyamatában „élenjáró mintaországból sereghajtóvá”. Ugyanakkor mindennek megvoltak – külső és belső vonatkozásban egyaránt – a súlyos történelmi előzményei is, mind politikai és ideológiai, mind személyi értelemben.

A kiindulópont ugyanis nem más, mint az, hogy az első világháborút lezáró nagyhatalmi döntések a szomszédos népeknek (cseheknek, románoknak és szerbeknek) új államalakulataik megteremtésére irányuló mohó szerzési vágyát döntően a magyarság (és nem általában a Monarchia) rovására elégítették ki, amikor feldarabolták a történelmi Magyarországot. Ez a trianoni rabló béke lényege. Sőt, a döntéshozókat és a végrehajtókat kíméletlen politikai és etnikai jellegű megtorlás szándéka is vezérelte, aminek a máig folytatódó gyakorlata nagyhatalmak önös érdekű megalkuvó gyámkodása mellett – Európai Uniói tagság, ide vagy oda, illetve a nemzetközi jog önkényes értelmezése és alkalmazása – azóta is sok tekintetben uralkodó. Mindeközben arról sem feledkezhetünk meg, hogy sajnálatos módon az akkori magyarországi nemzetietlen és kozmopolita kormánytényezők (a Károlyi Mihály, Kun Béla, Lindner Béla féle politikusok, vagyis bizonyos értelemben a mostani hatalmon levők „szellemi elődei”), valóságos cinkostársként viselkedve, honvédelmi nemzetárulást követtek el azzal, hogy szélnek eresztették a haza védelmére kész, még harcképes hadsereget, és védtelenné tették az országot.

Jóllehet, mindennek az ismételt megállapítása nem új dolog, de látnunk kell újra meg újra, hogy mennyire összefüggenek a dolgok a nemzetietlen „munkaszomszalmi” kommunista – vagy csak annak álcázott – és szociáldemokrata pártok politikájának bizonyos folyamatosságában, s hogy mennyire hasonlít az akkori helyzet a maira, vagy fordítva, a mostani helyzet az akkorira. A neoliberais erők pedig még ezekre a pártokra is rálicitálnak nemzetietlenségükben, ami mára már emberidegen és nemzetellenes politikává torzult.

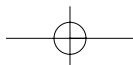
A második világháború utáni események nyilvánvalóan még közvetlenebbül fejtik ki hatásukat a mai fejleményekre a külső idegen hatalmi uralom és a belső

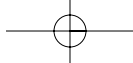

nemzetietlen politika tekintetében. Röviden szólva, éppenséggel abban az értelemben, ahogyan erről Henry Kissinger írt: „Rákosi a Vörös Hadsereggel tért vissza, és olyan elnyomó rendszert hozott létre hazájában, amely még a sztálinista mérce szerint is szigorúnak volt tekinthető.

Az 1953-as berlini felkelés után azonban Rákosi ideje lejárt. Moszkvába hívták, ahol Berija utánozhatatlanul brutális, sztálini modorban közölte vele, hogy bár Magyarországon történelme folyamán különböző nemzetiségű uralkodók álltak az ország élén, de zsidó királya még sohasem volt, s a szovjetvezetésnek ezt most sem áll szándékában megengedni.”¹ Nos, Rákosi, visszatérve Budapestre, állítólag maga is megjegyezte a Politikai Bizottságban: tényleg sokan vagyunk mi itt így együtt, mármint „etnikai” hovatarozás tekintetében, talán ritkítani kellene a sorainkat. Ez azonban nem tűnt könnyen kivitelezhetőnek, hiszen ekkorra Rajk Lászlót már kivégezték, Kádár János pedig börtönben ült. Csupán egyetlen megoldás maradt, mely szerint átmenetileg Nagy Imre került Rákosi helyére, ő lett ugyanis ekkor – első alkalommal – az ország miniszterelnöke. Ami mellett, természetesen, egyéb nyomós okok is szóltak.

Ennek a rendszernek a kegyetlen, embertelen természetéről felidézem Kádár János egy különös megnyilatkozását: Az 1970-es évek közepén a Krímben egy többoldalú nemzetközi tanácskozáson vettünk részt, jómagam nem először a küldöttség titkáráként voltam jelen. A tárgyalások utáni saját körű beszélgetés alkalmával, elzárkózó szokásától eltérően, Kádár egyszer csak megnyílt és kifakadva megeredt a nyelve. Gondoljanak csak bele, milyen ember lehet az a valaki, aki már a mozgalmi illegalitásban úgy nyilatkozott, hogyha győzünk vagy felszabadulunk, ő rendőr, sőt rendőrfőnök szeretne lenni – tette fel a rejtélyes kérdést. Nos, mit gondolnak, ki volt, ki lehetett ez az ember? – toldotta meg kérdését. De azon nyomban saját maga válaszolt is, hogy ez a valaki nem más, mint Péter Gábor volt. Ő lett végül is később az ÁVH hírhedt főnöke, aki azután maga köré gyűjtötte a hasonlóan vérengző beállítottságú híveit munkatársakként. Például a Holocaust poklából visszatértek közül az erre kaphatókat, hogy – természetesen indokolatlanul, sőt nemzetidegen célokat követve – revánsot vegyenek a Rákosi által lefasisztázott magyar népen, „ellenségeiken”. Nem véletlen tehát, hogy ekkor ismét nekünk, Magyarországnak volt a legnemzetietlenebb kormánya Kelet-Közép-Európában. Ez a körülmény pedig, összes következményével együtt, elvezetett az 1956-os robbanáshoz, a nemzeti felszabadító forradalomba. És ezeknek a „valakiknek” vannak ám nemcsak vérbeli rokonai utódaik a mai világban és a hatalom berkeiben, különösen a szinte önálló hatalmi ágként működő bankszektorban és a sajtóban, hanem a nemzettel, az ország és a nép elemi érdekeivel szembemutató szellemi-politikai örököseik is. Tehát a politikai szálak, ismét összefutnak, sőt gubancolódnak, amit adott esetben ki kell majd bogozni, és fel kell számolni a több területen kialakított hatalmi monopolhelyzetüket. Hangsúlyozom, és értse jól mindenki, túlhatalmukat kell megszüntetni egyéni szabadságjogaik, emberi boldogulásuk és szakmai érdemeik sérelme nélkül. Természetesen azt is szükséges aláhúznom, hogy nem általában a Németh László szerinti minden megbecsülést megérdemlő „magyar zsidóságról” beszélek, hanem célzottan a nemzetromboló

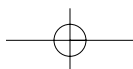

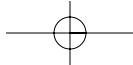
neoliberális kasztokról. Elég a hazudozásból és a köntörfalazásból. Minden tekintetben világosan és egyértelműen kell beszélünk, de cselekednünk is!

Egyébként pedig azért szólok az említett személyekről, mert őket senki sem vádolta, nem vádolhatta meg „etnikai” hovatartozásuk miatt antiszemitizmussal, hiszen alkalmasint legfeljebb éppen ők gerjesztették, illetve gerjesztik. Annak idején ugyanis még Jászi Oszkár is úgy nyilatkozott, hogy „a zsidóságot nem volt szabad sem bírálni, sem figyelmeztetni”. (De az 1970-es évek elején Moszkvába rohangáló biszkuk és komócsinok még Kádárt is túlságosan nemzetinek állították be „gazdáik” előtti lejárata-si szándékkal.) Nem véletlen, hogy jómagamat is – nyilván nem szívelvén népi-nemzeti eszmeiségemet – ezekből a körökből jelentettek fel nem egy alkalommal politikai nyilatkozataim és állásfoglalásaim miatt. Ezek közül is a legsúlyosabban esett latba az, amikor 1983-ban a *Népszabadság* egyik főszerkesztő helyettese sűgött be a szovjeteknél. Feljelentése eljutott egészen a nagyhatalmú Jurij Andropov asztalára (mondták: ő is ebből a körből származhatott), aki fenyegetően dörgedelmes levelében kérdezte Kádár Jánost, hogy miféle külügyi titkáruk van önöknek stb.² De arra is emlékezhetünk, hogy az 1980-as évek közepén milyen ordenáré heveséggel támadtak rá Csoóri Sándorra, az erre rögvest kapható bértollnok Hajdú János újságíró révén, csak azért, mert szolidaritást vállalt üldözött külhoni magyar íróársával, Duray Miklóssal. Majd pedig már a rendszerváltás után ugyanezt tették ellene, amikor szelíden, de igazat mondva, arról szólt, hogy eme nemzetietlen neoliberális körök immár „dobbantót ácsolnak maguknak” a hatalomba vezető úton. Ugyanebben az időben – sajnos még-hozzá az akkori MDF közreműködésével – lerombolták Pozsgay Imre köztársasági elnöki esélyeit, illetve az úgynevezett kétharmados törvények kezelésének ürügyén megszületett az MDF–SZDSZ-paktum, amellyel már be is emelték a nemzetietlen neoliberálisokat a hatalomba (legkonkrétabban Göncz Árpád és Demszky Gábor révén). A hatalom megszerzése érdekében az SZDSZ ekkoriban álságos módon a legantikommunistább pártnak mutatta magát. 1994-ben pedig már egy teljes fordulattal koalíciót köt az MSZP-vel, amely által a hatalom birtokosává válik, hiszen ideológiailag és politikailag fokozatosan maga alá gyűrte az MSZP-t is. Így és ezért következhetett be a 2004. december 5-ei népszavazás csúfos esete, valamint sok egyéb erkölcsi-politikai visszasság, züllés és a gazdasági-szociális hanyatlás.

Nos, itt tartunk ma Magyarországon, mert a politikát nem hit és eszmék – szabadság, igazságosság, szolidaritás, egyenjogúság vagy ember- és hazaszeretet – vezérlik, hanem a pénz, a piac mindenhatóságának imádata, a hazugságaradat, a gyűlölködés, a korrupció, az embertelen bürokrácia, az emberek félrevezetése és manipulálása, valamint nemzetietlen külpolitikai hozzáállás jellemzi, illetve hatja át. Emellett a magyarországi hatalmi tényezőkre nézve igaz az is, amit Ady Endre egykor *Éles szemmel* című versében megírta: „A világ az izmos butaké.” – Nos, mára a neoliberális globalista politika világszerte csődöt mondott, különösen a pénzügyi és gazdasági területen. Csak remélni tudjuk, hogy vele bukik mielőbb az „izmos buták világának” primitív erőpolitikája is.

Elég tehát – nem lehet eleget ismételni – a siránkozásból és a téblábolásból! Itt az ideje, hogy Magyarországon is elvégezzük, még-hozzá nemzeti radikális al-

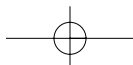

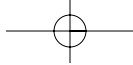

kotmányos szellemben – és természetesen nem a szélsőséges kalandorság jegyében, de határozottan és lendületesen – a gyökeres változtatások szellemi, politikai feltételeinek megteremtését. Jó jel, hogy ez a munka már folyik is egyre több értelmiségi és szakmai műhelyben, közösségben. Most az erőfeszítések összefogásáról kell gondoskodnunk.

A felelős értelmiségieknek, de mindenkinek, aki aggódik a nép, a nemzet sorsáért, első lépésként, most az lehet a legfontosabb feladata, hogy 2010 tavaszán elérjük a nép- és nemzeti többségi akarat régen várt, de szerencsére mára már érlelődő megnyilvánulását az országgyűlési választásokon. Ezért mindenkinek érdemes tennie és cselekednie, hogy megteremtődjenek a társadalompolitikai fordulat, illetve a szükséges nemzeti rendszerváltoztatás további feltételei. Vagyis, röviden szólva, olyan helyzetet kell teremtenünk, amelyben lehet új alkotmányt elfogadni, szociális jóléti állapot, nemzetgazdaságot és korszerű ütőképes patrióta haderőt építeni, s lehessen a gyermekeket, az ifjúságot nemzeti történelmi önismeretre nevelni, hogy dolgos hazafiak legyenek.

Nos, hogy ne felejtjük el, ezért emlékeztetőül talán ide is illik legalább annyit felidézni, hogy természetesen korábban is voltak szerény tetteink nemzeti ügyben és politikában. Az 1980-as évek második felében a külügyek irányítójaként, akkori munkatársaim közreműködésével, már magam is több alkalommal állást foglaltam, miszerint „...a határainkon kívül élő magyarság a magyar nemzet részét képezi. Joggal elvárhatják, hogy Magyarország minden körülmények között felelősséget érezzen értük, és kellő határozottsággal szóvá tegye hátrányos megkülönböztetésüket. Nemzetközi kapcsolatai alakításában is tekintettel legyen rájuk, érvényesítse az ő érdekeiket is.”³ Sajnos azonban a gyakorlatban csak igen szerény lépéseket tudtunk tenni ennek érdekében az akkori pártállami körülmények között, hiszen még akkor is a Szovjetuniótól (Brezsnyev-doktrína) és talán már nem kevésbé a nemzetközi pénzügyektől (Nemzetközi Valutaalap, Világbank) való kettős függőségben vergődünk. De az állásfoglalásainknak így is igen széles körű visszhangja és kedvező hatása volt a világ magyarsága körében. A Németh Miklós vezette kormány – függetlenül magától a közvetlen állampárti irányítástól – tárgyalásokat kezdeményezett, és megállapodást írt alá a szovjet csapatok (az ún. Déli Hadsereg Csoport) Magyarországról történő kivonásáról. Felszámolva a „vasfüggönyt”, megnyitotta a magyar–osztrák határt a külföldiek előtt, amivel közvetve hozzájárultunk a német újraegyesítéshez stb. Közismert Antall Józsefnek az a kijelentése, hogy lélekben tizenöt millió magyar miniszterelnöke kívánt lenni, de az is, hogy fontos szerepet játszott a Varsói Szerződés szervezetének felszámolásában stb. Orbán Viktor kormányzása idején született meg a gondolat a magyar nemzet határokon átívelő egyesítéséről, és történt meg több tekintetben annak megvalósulása: az Állandó Magyar Értekezlet működése, a magyar igazolvány a külföldi magyarok számára, magyar felsőoktatási intézmények létrejöttének elősegítése a szomszédos országokban stb. Szili Katalin házelnöksége idején kezdeményezte a Kárpát-medence Magyar Parlamenti Képviselőinek Fórumát.

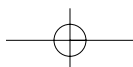

Ezek természetesen kiragadott példák és saját tapasztalataim szerinti tények arra vonatkozóan, hogy korábban is történtek nemzetpolitikai lépések és intézkedések, de ezeknek az érvényesítése vagy egyszerűen újbóli napirendre tűzése ma már korántsem volna elégséges. Radikálisan tovább kell lépünk! Nem beszélve arról, hogy a külföldi érdekek kiszolgálását ugyancsak előtérbe helyező Medgyessy-, Gyurcsány-, Bajnai-kormányok ennek valósággal az ellenkezőjét tették, jórészt lerombolva az addigi szerény eredményeket is a kül- és nemzetpolitikában.

Előre tekintve és lépve, most már az a konkrét történelmi teendőnk, hogy az „egy a nemzet” alapelvet az új alkotmányba foglaljuk bele, más szóval egységes nemzetként kezeljük a magyarságot, földrajzi és állami szétszakítottsága ellenére. Emellett azt is rögzítsük, hogy bár államunk a Magyar Köztársaság, a hazánk a Kárpát-medence, ahol a magyarság domináló helyzetét és szerepét nem faji alapon vagy más népek rovására értelmezzük, hanem létszámbeli súlyára és főleg cselekvőképességére és teljesítményére, valamint történelmi és kulturális hagyományaira építve. A föld ugyanis azoké, akik lakják, és akiket az sok-sok évszázad óta betakar. Egyidejűleg egyértelműen és határozottan – ugyancsak alkotmányos kötelezettségként – ki kell állnunk a külhoni magyarság autonómiájáért. Sőt, a fentiek túlmenően Magyarországnak nemzetközi jogi alapon védhatalmi kötelezettséget is illenék vállalni a szomszédos országokban élő külhoni magyarság érdekében és védelmében, mint amilyen kötelezettséget például Ausztria vállalt annak idején a dél-tiroli osztrákok, illetve Szerbia vállalt és lehetőségeket kapott a koszovói szerbek esetében. – Mindezt helyesen és egységesen értelmezve, arra célszerű törekednünk, hogy más országok is így – helyesen és jó szándékúan – értelmezzék és kezeljék a „magyar kérdést”.

A tárgyalt ügyszöveg kapcsolódóan a közvélemény alakulásával összhangban, magam is úgy vélem, hogy a társadalmpolitikai közéletben, valamint konkrétan a magyarság tekintetében és a nemzetpolitikában, nagyobb szerep illetné meg a civil szervezeteket. Látni kell azonban, hogy ezek a szervezetek egyrészt meglehetősen elaprózottak, másrészt gyakran szakmailag és politikailag is sokfelé húznak. Márpedig kül- és nemzetpolitikában különösen fontos az egyöntetűség, az egységes fellépés és cselekvés ahhoz, hogy eredményesen tudjunk munkálkodni a nemzeti integráció érdekében. Ezért az összmagyarság érdekében hatékony tevékenységre képes egységes szervezetre, gyökeresen új alapokra helyezett Magyarok Világszövetségére van szükség. Ráadásul úgy tűnik, hogy egy ilyen nagy, valamint parlamenti szintű és igényű, a magyarság számára világméretű hatással és hatáskörrel rendelkező szövetséget csak egy népi és nemzeti elkötelezettségű kormány körültekinthető és hathatós támogatásával lehetne létrehozni, s megfelelően működtetni. És viszont, mert akármilyen nagyarányú győzelmet is arasson egy nemzetibb irányultságú párt, kormányt alakítva, nagy szüksége lehet széles körű társadalmi befolyással rendelkező szervezetek támogatására. Az ehhez vezető utat pedig már most el kell kezdeni egyengetni.

Végül is úgy vélem, hogy történelmi tapasztalataink, nagy kulturális és tudományos hagyományaink segítenek bennünket abban, hogy kilábaljunk nehéz hely-

zetünkéből, hogy – ismételten Németh László szavait kölcsönözve – olyan Magyarországot teremtsünk, amelynek nem „a magyarok a proletárjai”. Szerencsénkre, a történelmi tapasztalatok szerint nagy erénye népünknek, hogy sok évszázados útján megannyi súlyos megpróbáltatáson képes volt túljutni, újra és újra talpra állni, s megállni a helyét a változó nagyvilágban. Így lesz ez most is, amennyiben képesek leszünk nemzeti alapon többségi akaratot kinyilvánítani a választásokon, és azt tartóssá tenni, s akikkel csak lehet összefogni Magyarországon és külhonban egyaránt.

FORRÁSMUNKÁK

- 1 Henry Kissinger: *Diplomácia*. Budapest, 1998, Panem–Grafo, 546.
- 2 Huszár Tibor: *Kádár János politikai életrajza*. Budapest, 2003, Szabad tér Kiadó–Kossuth Kiadó, 2. kötet, 295. *El nem égetett dokumentumok*. Budapest, 1990, Szabad tér Kiadó, 106–110.
- 3 Szűrös Mátyás: *Magyarságról, külpolitikáról*. Budapest, 1989, Kossuth Könyvkiadó, (részlet az Ötödik Rádiónaplóból), 326.

